

kjender Thingets Afstemninger over de Vædringsforslag, der foreligge, saa troer jeg, at han maa knytte denne sin Forventning, ikke til det mulige Sindelag, der kunde gjøre sig gjældende her i Thinget i Realiteten, men til Regjeringens Opfattelse af, hvorledes vore Arbejder i det Hele taget staae, og hvad man i det Hele har istinde med os. Derfor vilde det være af overordenlig Interesse for mig og vistnok for Mange, om den høitærede Regjering vilde sige os, om det er dens Mening, at Lønningslovene, hvoraf der er forelagt os 17 i denne Samling, skulle føres igjennem, eller ikke. Dersom det er Meningen, at de skulle blive liggende halvferdige, og Samlingen standses, saa maa jeg sige, at, hvorledes det end forholder sig med det Arbejde, der allerede er præsteret paa Regjeringens Opfordring, saa vil jeg for mit Vedkommende idetmindste ikke søie en eneste Times Arbejde mere til. (Hør, Hør!), saa vil jeg idetmindste for mit Vedkommende virkelig spare mig selv den overordenlig besværlige Gjerning at skulle sidde og debattere i det Uendelige om Forslag, som man forud veed slet ikke kunne bringes til Nogetsjæmsk. Jeg maa sige, at det er ikke engang et Maal at bringe saadanne Love til det Punkt, at der kan afgives Betænkning over dem. En saadan Betænkning bliver for det Første til under den Bished, at den ikke skal bringes videre, og det skader i høj Grad den hele Klarhed og Bestemthed, hvormed den fremtræder, og for det Andet, mine Herrer, vi ere allerede komne saa langt i den parlamentariske Overbeholdelse, at, naar vi faae et Lovforslag forelagt iaar, som har ligget for 3 à 4 Gange tidligere, saa kunne vi næsten ikke faae Tid til at læse, hvad der i de tidligere Sessjoner er sagt derom; jeg antager, at af de 17 Lovforslag, der nu ligge for, have mindst 5 à 6 tidligere ligget for os; men jeg tør dristig spørge: Hvormange Medlemmer er der, som have læst Betænkningerne fra tidligere Sessjoner? Det er et meget forsvindende Antal, og at søie yderligere Maculatur til den store Samling, vi alt have for os, er virkelig en saa lidet opmuntrende Sag, at det dog idetmindste kunde forlanges af Regjeringen, at den sagde os, hvad der var dens Hensigt, om

den vilde føre disse Sager igjennem eller ikke, for at vi derefter kunde vide, hvad vi havde at rette os efter, og spare den Tid, der sandselig kan anvendes bedre end ved at sidde og arbejde paa de trykte Sagers Forøgelse.

Justitsministeren: Jeg maa beklage, at jeg hverken anseer mig istand til eller bemyndiget til i dette Dieblig paa Regjeringens Vegne at afgive nogen Erklæring om, hvorledes den vil stille sig med Hensyn til Lønningslovenes fremtidige Skæbne. Jeg skal saameget mindre indlade mig paa dette Punkt, som jeg, ihvorvel jeg selvfølgelig har min egen personlige Mening derom, ikke kan skjønne, at det naturligen kan sættes i Forbindelse med denne Sag, som Regjeringen i ethvert Tilfælde vil have tilendebragt i denne Sessjon.

Berg: Jeg antager ogsaa, at det var en Misforstaaelse af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Ville), naar han troede, at den høitagtede Justitsminister ikke vilde have denne Lønningslov gennemført i nærværende Sessjon, thi den maa vistnok ansees som et nødvendigt Supplement til Værnepligtsloven, som denne er det til Hærloven. Jeg kan ikke stemme for det Forslag, der er stillet af Udvalgets Fleertal under Nr. 1, og jeg skal tillade mig at sige hvorfor. Jeg er ganske enig med de ærede Medlemmer, som have hævdet den Fortolkning af Værnepligtsloven, at vi i den skulde have vedtaget, at 5 Udskrivningschefer skulde gives fast Ansættelse. Ordene lyde: „Udnævnes af Kongen“, og de bleve ifjor motiverede af Regjeringen i Anmærkningerne til Værnepligtsloven saaledes, at dermed selvfølgelig meentes fast Ansættelse. Naar vi desuagtet skulde tvivle om disse Ordts sande Mening, saa forekommer det mig, at det i høieste Grad vilde være beklageligt for vore Retsforhold overhovedet; thi hvorledes vilde man saa nogenstunde kunde være sikker paa at finde en rigtig Fortolkning af en Lovbestemmelse? Idet jeg altsaa gaaer ud derfra som noget aldeles uomtvisteligt og Noget, der er forhandlet baade her i Salen og i det vedkommende Udvalg ifjor, at man vil gaae bort fra Constitution til fast Ansættelse, saa er det